

JAARVERSLAG VAN DE
STICHTING JONGENSKOOR CANTASONA
OVER HET KOORJAAR 1990-1991

Het afgelopen jaar zal ongetwijfeld een veelbewogen en veelbesproken jaar blijven in de geschiedenis van het jongenskoor Cantasona. De dirigentenwisseling heeft zeker veel invloed uitgeoefend op het hele Heilig Hartkoor, maar niemand zal tegenspreken dat de veranderingen vooral bij het jongenskoor hebben plaatsgevonden. We zullen in dit jaarverslag proberen de balans op te maken, de winst- en verliesrekening op te stellen en zo te komen tot een verantwoorde toekomstvoorspelling.

Aan het begin van het koorjaar 1990-1991 bleef alles voorlopig nog even bij de oude. De oude dirigent, wel te verstaan, die op 9 december zijn afscheidskoncert gaf. Wij mochten hem bij de samenstelling van het programma in zoverre bijstaan, dat in ieder geval ook Perosi (onze nummer 1 hit aller tijden) mocht meedoen.

Het nieuwe jaar én de nieuwe dirigent waren al begonnen toen het jongenskoor officieel van meneer Felix afscheid nam. Een feestcomité van ouders organiseerde in de Kom een grandioos afscheidsfeest. De dirigent en zijn vrouw werden thuis in een old-timer afgehaald, en het laatste stukje voor de feestzaal begeleid door de jongens met lampions. In de zaal wachtte hen een zelfverzorgde koffietafel, en vervolgens een weergaloos feest met sketches, liedjes en speeches. Het afscheidskado (vervaardigd door Francien van der Veer) zal ongetwijfeld huize Felix blijvend herinneren aan de periode waarin de heer des huizes zes dagen per week voor het jongenskoor moest opdraven.

Het begin van 1991 markeerde ook het begin van het tijdperk Wil Barten. De start vond, ten gevolge van communicatiestoornis, wat later plaats dan gepland, maar medio januari was het dan zover.

Voor het jongenskoor bracht de dirigentenwisseling direkt grote veranderingen met zich mee: de repetitietijden (sinds mensenheugnis op maandag voor altén, op dinsdag voor sopranen, en op vrijdag voor het hele jongenskoor) werden gewijzigd. Voortaan hoeven onze jongens nog maar tweemaal per week naar de repetitie. Op woensdagavond en donderdagavond repeteren altén en sopranen gezamenlijk van zeven tot half acht. Vooral donderdags is dat een hele opgave, omdat de generale repetitie er meteen achter aan komt. Ook de opleidingsgroep moest voortaan twee keer per week komen repeteren.

Ook de lokatie van de repetities werd gewijzigd. Voortaan repeteert het jongenskoor in de "aula" van de Angelaschool, en dat over het algemeen tot wederzijds genoegen.

Het is moeilijk in te schatten met welke verwachtingen Wil kennismaakte met het jongenskoor. Eveneens kunnen we er slechts naar gissen wat onze jongens van hun nieuwe dirigent verwachtten. De eerlijkheid gebiedt echter toe te geven, dat beide partijen aanvankelijk bepaald in hun verwachtingen werden teleurgesteld.

De repetitiediscipline liet (zoals wij eigenlijk wel wisten) veel te wensen over, maar het wekte aanvankelijk nogal wat

weerstand bij ouders, jongens en zelfs bij sommige bestuursleden om daar verandering in te brengen.

Een aantal jongens moesten zelfs (nog of weer) leren zingen. Aanvankelijk werden de teugels dan ook zo strak gehouden, dat het enkele jongens bracht tot de opmerkingen: "Maar we zijn toch bij het koor om lol te hebben, niet om te zingen."

Dat zingen en lol hebben hetzelfde kan zijn, leerden de jongens eigenlijk pas na een paar maanden, toen iedereen voortaan mee kon doen, en toen ze zelf ook begonnen te horen dat er voortuitgang geboekt werd.

Op dit moment is er bij een aantal jongens zelfs sprake van een lichte mate van "beroepsdeformatie": als de dirigent afslaat, steken zij spontaan hun hand op om te roepen wat ze fout hebben gedaan. Misschien dat in de toekomst elke zanger die fout zingt zijn hand wil opsteken om zijn fout publiekelijk te erkennen (ook de heren)?

De nieuwe (niet zozeer strenge) discipline, de muzikale eisen en de manier van optreden van de dirigent bleek veel minder dan wij verwacht hadden een afvalrace onder jongens te veroorzaken. Met Wil was de afspraak gemaakt dat zittende jongenskoorleden niet vanwege hun geringe muzikale capaciteiten mochten worden verwijderd, maar ja, we hadden dan ook nog maar vijftientig jongens, dus we moesten er een beetje zuinig op zijn.

Nu is het een gegeven, dat elke dirigentenwisseling leden kost. Twee jongens hielden het dan ook vrijwel onmiddellijk na het afscheid van meneer Felix voor gezien. Een kreeg zo'n grote baard in zijn keel, dat-ie 100 % Cabaan mocht worden, een ander (die ook door meneer Felix regelmatig gebeld moest worden met de vraag of hij nog wel bij het koor was) kwam zes maanden niet, en ging daarna van het koor af "omdat ze nooit meer iets nieuws instudeerden". Tenslotte hadden we eigenlijk maar twee wat moeilijker gevallen, die met een beetje pijn in het hart het koor verlieten.

Per saldo telt het jongenskoor op dit moment achttien leden die stuk voor stuk enthousiast en met plezier zingen. Zij vormen onze hoop voor de toekomst. De basis is er. Nu de rest nog.

Ook met de opleiding is er het een en ander veranderd. Meneer Felix droeg in totaal vijf aspirantleden over aan Wil, die in plaats van op de maandagmiddag (zoals vermeld) voortaan op woensdag- en donderdagavond kwamen. In de loop van het jaar kwamen daar drie nieuwe aspirantleden bij.

De oude aftekenkaarten keerden terug, al heten ze nu "blad A, B en C". De jongens van de opleiding leren noten lezen, ritme tikken, toon treffen, maar ook wat "crux" betekent, en hoe ze "Credo in unum deum" moeten uitspreken.

Wellicht hebt u ook de installatie van nieuwe leden op Ceciliazondag gemist. Dat kan, want ook het "automatisch installeren na een jaar opleiding" is niet meer: van de opleidingsjongens zijn er op dit moment vier zover, dat ze vanaf Kerstmis met de andere jongens mee gaan zingen. In de loop van het volgend jaar zullen zij worden geïnstalleerd. De andere jongens blijven nog een tijdje in de opleiding.

En dan nog dit: dat jongens die niet kunnen zingen, niet bij het koor kunnen komen: mee eens. Dat jongens die de andere jongens in hun ontwikkeling tegenhouden er beter af kunnen gaan: mee eens. Dat jongens die het toch nooit zullen leren

het beste kunnen bedanken: mee eens. Maar dat de eerste die al die regeltjes in de praktijk bracht nu net Hedde moest zijn.... U begrijpt, ook bestuursleden moeten soms wennen aan een nieuw beleid.

De opleidingsjongens maakten nog een andere belangrijke verandering mee: vanaf dit jaar werden zij volledig ingeschakeld bij andere kooractiviteiten. En die waren er weer volop.

In de paasvakantie kwam het Cathedral Choir uit Canterbury logeren. De Canterb'ryse jongens werden warm onthaald door hun Boxtelse kollegaatjes en hun familie, en op zondagochtend werd er gezamenlijk gezwommen in Boxtels Subtropisch zwemparadijs.

Op vrijdag na Hemelvaart werden onze jongens Landskampioen bij de Nederlandse jongenskoren. Dit heugelijke feit werd groots gevierd: in Boxtel werden de kampioenen feestelijk onthaald door ouders en andere belangstellenden, en de pers was erbij.

Ook de rommelmarkt was dit jaar weer zeer geslaagd. In plaats van zondag kozen we voor een keer de zaterdag. Het weer werkte mee, en ook de opbrengst viel niet tegen. Die opbrengst was overigens aanvankelijk bestemd voor de aanschaf van een piano voor tijdens de repetitie's, maar in overleg met de dirigent is inmiddels bepaald dat er een keyboard zal worden aangeschaft! Ook een koor moet immers met zijn tijd meegaan.

Het jongenskoorkamp werd wederom een groot succes, en dat niet in de laatste plaats dankzij Hedde en vier andere opleidingsjongens, die dit jaar voor het eerst meemochten. Een incident mogen wij u niet onthouden. Hier volgt een citaat uit het politierapport: "Op genoemde datum waren wij in de Heksenkuil te Bladel. Wij hebben 3 eigen vlaggen meegenomen en aan de voorzijde van het terrein opgehangen aan bomen op een hoogte van 4 meter. Wij hebben de vlaggen 's-nachts nog gezien. De volgende ochtend zagen wij dat de vlaggen weg waren. Het betreft een Nederlandse vlag en twee clubvlaggen, nl. een vlag met horizontale banen blauw-wit, met rond embleem in de zelfde kleuren, en een vlag met verticale banen met gekleurd wapenschild (applicatie)." De verzekering dekt de schade, maar: "De totale waarde van de vlaggen is moeilijk te bepalen omdat ze speciaal gemaakt zijn voor de vereniging."

In het najaar wonnen de jongens van Cantasona ook nog eens de wisseltrofee tijdens de jaarlijkse sportdag. Vooral het feit dat de aartsrivalen uit Breda (wederom) werden verslagen gaf de dag een extra feestelijk tintje.

Na alle lof, die onze dirigent in dit verslag krijgt toegezwaard, past ook een kleine opmerking van kritiek. Wij weten, en hebben begrip voor het feit dat Wil, vanwege al zijn drukke werkzaamheden moet woekeren met zijn tijd. Maar onze jongens hebben hem het afgelopen jaar misschien wat te vaak gemist tijdens buiten-kerkelijke activiteiten. Dat zijn afwezigheid wordt opgemerkt is ons insziens een goed teken.

Aan het muzikale front was het (evenals bij het herenkoor natuurlijk) dit jaar heel wat rustiger. De dirigent koos bewust voor een lange en intensieve opbouwfase, en dat betekende onder meer dat de reis naar het Italiaanse Loreto niet door kon gaan.

Toch boekte de restauratie van het repertoire onverwachte

sukcessen: de alten hoorden bij Mozart noten die ze nog nooit gehoord hadden. En de Miserere nobis in de Gloria van Hilber kon wél zuiver. Veel echt nieuw repertoire was er nog niet. Wel oude hits (die voor de jongens dus ook nieuw waren). En natuurlijk: "Candlelight". Vraag aan een jongen welke nieuwe werken we het afgelopen jaar hebben ingestudeerd en hij noemt er maar een: Candlelight. Een zalige gewaarwording (jammer dat het maar eenmaal per jaar Kerstmis is).

Vlak voor de zomervakantie heeft het jongenskoorbestuur aan het kerkbestuur kenbaar gemaakt dat wij zeer tevreden met onze nieuwe dirigent. Naar aanleiding van deze brief werd er in november een bijeenkomst georganiseerd, waarin koor- en kerkbestuur met elkaar een aantal zaken hebben doorgesproken. We hebben veel te wensen: meer repetitietijd, minder frekwent zondags zingen, teneinde de dirigent en de jongens meer kans te geven om nog beter te worden. In hoeverre alle wensen haalbaar zijn valt te bezien, maar wij zijn in ieder overtuigd geraakt van de goede wil van de vroede vaders (en moeders) van de parochie, die de aanwezigheid van het Heilig Hartkoor zeer op prijs stellen, en graag hun bijdrage willen leveren aan het voortbestaan van het koor.

Die bijdrage leverden het afgelopen ook het S.N.K. (Stichting Nederlandse Koorvorming) en het Anjerfonds, die ons beiden een geldelijke bijdrage toezegden in het werk voor het jongenskoor. Op dit moment onderzoeken wij ook andere mogelijkheden om financiële bronnen aan te boren, dus wie nog ideeën heeft, is van harte welkom.

Met het oog op de toekomst is dit jaar ook veel tijd en moeite geïnvesteerd in de werving. Al voor de zomervakantie werden, met een beetje hulp van Boyke Brand, Fons van Elderen en de burgemeester van Boxtel, kontakten gelegd met alle directeuren van Buxtelse basisscholen. Dit resulteerde uiteindelijk in afspraken met maar liefst negen scholen (Rooms-katholieke, oecumenische en openbare), waar de dirigent de komende weken tezamen met een aantal enthousiaste bestuursleden zal gaan werven in de groepen vier en vijf (voor de ouderen onder ons: klas twee en drie). Voor de gelegenheid is een professionele videoband vervaardigd, waarop het jongenskoor speels maar eerlijk wordt voorgesteld. Hopelijk levert het ook het een en ander op.

Dit verslag zit boordevol positivisme. Wij weten maar al te goed, dat menigeen jaloers is op zo'n jongenskoor. En als de tekenen ons niet bedriegen, met recht.

In het verleden zijn wij vaker bekritiseerd om ons optimisme. In de tijd van Spem in Alium zei een moeder: "Let op mijn woorden: jullie maken het jongenskoor kapot!"

We mogen jaren later konstateren dat zij ongelijk had en wij gelijk.

Hulde aan al degenen, dankzij wie het zover mocht komen.

De toekomst van het jongenskoor straalt weliswaar nog niet, maar gloort.

Voor het komend jaar hopen wij op een groot succes van onze wervingsactie, van onze sponsoractie, maar vooral van onze muzikale aktie's. Dus let op allemaal: Cantasona is back in town.